

Vigslingsgudstjeneste Bodø domkirke 24.01.2016

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Matteus i det 13.kap (v.24-30).

Jeg er så heldig at jeg hadde en far, men spesielt i dag en mor og en mormor som lærte meg kristen tro. I så måte føler jeg meg på linje med Timoteus som vi i sted hørte fra brevet til. Det var til han Paulus skrev: Jeg husker deg for din oppriktige tro, den som først bodde i din mormor Lois og i din mor Evnike.

Timoteus hadde en tro som var overlevert han fra hans mormor og hans mor.

Og dermed er vi rett inn i temaet for denne dagen og denne gudstjenesten: **Overlevering av kristen tro.**

Det kunne vel neppe være noe mer passende tema for en bispevigsling.

Jeg står her i dag fordi noen før meg har gitt troen videre, gitt kunnskapen om Gud videre, sunget salmer, skapt kunst, vært i nestekjærlighetens og rettferdighetens tjeneste.

Jeg står her som den hittil siste av biskoper i Sør Hålogaland, men jeg står her også i en lang rekke kvinner i kirken, mødre og bestemødre, misjonskvinner og søndagsskolelærere, kvinnesakskvinner og feminister, de første kvinnelige prestene med Ingrid Bjerkås i vår kirke og Agnes Nilsen fra Metodistkirken i spissen. Disse kvinnene ble sett på som ugress i tidens øyne, men heldigvis gav de ikke opp. De trodde på ham som ikke skilte ugresset og såkornet, men som så muligheter der andre fordømte.

Bispekåpen til Sør Hålogaland er dekket av tusenvis av broderte sting, til sammen skaper de nordlyset. Broderier og håndarbeid har god klang i all den tjenesten kvinner har gjort i kirken. I dag vil jeg fremheve bispekåpens sting og broderier skapt av Ann Mari Rasmussen som et symbol på alle de kvinner som i det skjulte, i de små og noen ganger i motstand har forvaltet troen og gitt den videre.

Denne overleveringsrekken av kvinner og menn er kirken helt avhengig av for å være levende og med ord som samtiden berøres av.

Og derfor er trosopplæringen i vår kirke så viktig, derfor er kirkehusene så viktig, de som mange i vårt bispedømme har som sin lokale skatt og eiendom, derfor er gudstjenestene så viktig, uansett om de feires på en liten øy i havgaped eller her i Bodø domkirke eller i en kirkegamme i ei fjellbygd.

Trosopplæringen skjer overalt der overlevering av kristen tro og kultur skjer, og når troen formidles er det intet mindre enn Guds nåde som formidles.

Vi som kirke er satt til å overlevere troen på Guds nåde til hvert nye slektsledd, og med de ord og midler og tolkninger som til enhver tid på best måte overfører essensen i Jesu budskap.

Når vi møter kvinner i de bibelske tekstene, slik vi i dag hørte om Lois og Evnike, tenker jeg at de er et sterkt vitnesbyrd om den motkultur Jesus brakte. Det er ikke mange kvinnelige trosformidlere som er nevnt ved navn i Bibelen. Og i mange hundreår i kirkens historie var de skjult og glemt. Men desto større verdi har de. For til tross for kirkens patriarkalske opphav bryter disse kvinnene, som ikke hadde noen stemme i samtiden, seg frem, og forteller om den store forvandlende kraft Guds nåde har. Det er som de står i kor og roper med Paulus når han skriver til Galaterne: «Her er ikke jøde eller greker, slave eller fri, her er ikke mann og kvinne. Dere er alle en i Kristus Jesus.»

De er eksempler på alle marginaliserte, alle undertrykte til enhver tid.

Denne motkulturen som Jesus brakte opphever de grensene vi setter mellom folk og grupper. Det er ikke hvem vi er, hvor vi stammer fra, hvilke kjønn vi har eller hvilke status vi har i samfunnet som er avgjørende for vår tjeneste i kirken.

Vi er kalt av Guds nåde og vi skal bringe Guds nåde, på en måte er vi satt til å forvalte nådens motkultur i verden.

Og det er sannelig nok av utfordringer der nådens motkultur trengs. Jeg tenker på de mange unge i vårt samfunn som er så påvirket av presset om å være vakker, flink, slank, pen, og som tyr til drastiske metoder som kan koste livet for å oppnå sine mål. Jeg tenker på de som opplever utstøtelse og mobbing, Vi som kirke må aldri holde opp med å snakke om nåden til ungdommene, snakke om at de er elsket av Gud slik de er, skape miljøer der nåden og friheten er til stede.

Jeg tenker også på at nåden trengs i et velferdssamfunn som vårt med så stor vekt på økonomi, vekst og vellykkethet. Når dette blir det viktigste i samfunnet får vi ikke plass til den flyktningen som kommer redd og på jakt etter fred og vern til vårt land. Derfor må kirken aldri slutte å snakke om nåde i møte med samfunnsutfordringene.

Den største nådegaven Gud har gitt oss er livet selv. Det er ingen tilfeldighet at vi lever, det er en guddommelig vilje med at nettopp vi er plassert på jorden, denne planeten i det uendelige universet. Det er en dyp sammenheng mellom hvert menneske og skapelsens Gud. Men er mitt liv en gave fra Gud så er også mitt medmenneskes liv en gave fra Gud, verdt å elske, beskytte, ta vare på. Vår forpliktelse overfor medmennesker er begrunnet i dette. Derfor er det aldri mulig for kirken å tale om urett, om det er aldri så politisk betent.

Og jeg tenker på nåde i møte med vårt eget liv. Når vi opplever at livet rakner, når de mål vi har satt oss ikke nås, når den kjærlighet vi skulle ha ikke er der, når troen er svak, da må vi

igjen og igjen tilbake til nåden. Dette kommer så tydelig frem i den vidunderlige og utfordrende lignelsen Jesus forteller i dagens tekst fra Matteus.

Mot alle odds, til tjenerens store forbauselse sier Jesus at såkornet i åkeren og ugresset skal få vokse sammen. Det er som han sier: «Vent». Det er som han ser muligheter der ingen andre gjør det, det er som han ser på ugresset med nåde, og det er som han ikke lar noen andre enn seg selv si hva som er ugress og hva som er såkorn. For et fantastisk bilde av kirken!

Kirken og kirkens mennesker har alltid stått i kamper, og kirken har alltid vært både ugress og såkorn, likevel har troen blitt overlevert fra slekt til slekt.

Kirken har overlevd fordi den forvalter nådens motkultur, nådens evangelium.

Dette ligger som en rød tråd gjennom alle fortellingene om hva Jesus sa og gjorde, og det topper seg i fortellingen om at han gir livet sitt for kjærlighetens skyld. Det er det sterkeste uttrykk for nådens motkultur.

Intet mindre enn dette er vi som kirke satt til å overlevere videre.

Igjen og igjen. Slik at verden kan bli preget av Guds nåde og av nådige mennesker.